

Kedimi Uğurlarken

Hayvanları çok severim. Çocukluğumun geçtiği evimizin tatlılığı, dört yönünde bahçe bulunması, beni evin içinden çok, dışarıda yaşamaya yöneltmiştir. Bahçedeki ağaçlar, çimenler, çiçekler; bunların üstündeki kuşlar, renkli böcekler ve çeşit çeşit arılar... Topraktaki solucanlar, tırtıllar, kaplumbağalar, köstebekler... Sonra kümesteki tavuklarımız...

En çok civcivleri severdim. Babam, tarımcı olduğu için her zaman sarı sarı civcivler getirir, onlara bakar, büyütürdü. En güzel saatlerim, bu civcivleri izlerken geçerdi. Onların susam, ekmek kırıntısı yiyişleri, su içişleri, dolaşmaları, birbirinin önünden yem kapmaları hoşuma giderdi. Annem de çalıştığı için, çoğunlukla evde yalnız kalırdım. Komşularımızın çocukları olmadığından arkadaşım da yoktu. Haftada iki gün evimize gelerek her yeri temizleyen Emine Kadın da olmasa, yalnız tavuklarla, böceklerle, kuşlarla konuşacaktım.

Ama hiç sıkılmıyordum. Zararlı bir şey de yapmıyordum. Annemle babam sabahleyin giderken,

“Muhittin, biz gidiyoruz, sen Emine Kadın’la kalıyorsun yine!” ya da “Biz gidiyoruz oğlum, sen oyna annen dönünceye kadar.” derlerdi.

Kimi günler, annem öğleyin dönerdi.

Bahçemize alışmıştım iyice. Kümesin önünde, nar ağacının altındaki su musluğunun yanında, saatlerce oynardım kendi kendime.

Babam çiçekleri, hayvanları sevdiğimi bildiği için tavşanlar, ördekler, hindiler de alıp gelirdi. Bunları, fazla durdurmaz, biraz besledikten sonra keserdi.

Bir yıl, babam küçük bir kuzu da almıştı.

– Besleriz, sonra da Kurban Bayramı’nda keseriz, demişti.

Küçük, ak bir kuzuydu bu. Kara gözleri vardı. Tüyleri kıvr kıvrırdı. Ot yiyişi, melemesi bir başkaydı. Bayramda onu kurban ettirmemiştım.

Hele bir oğlağımız vardı. Kapkaraydı. Ağaç dallarını öyle bir yerdı ki... Duvarlara çıkar, ağaçların gövdelelerine tırmanır, asmaların uçlarındaki taze yaprakları hiç bırakmazdı.

Bir de sarı danayı hiç unutamam. Ön ayağı, kaza geçirmiş, sakatlanmıştı. Topallardı. Babam, onu ucuza almıştı, topal olduğu için. Ona her gün şeker pancarı küspesi yedirdik. Altı ay... Küçük ahırımızda onun yem yiyişine, yatışına, başını uzatarak, gözlerini kısarak geviş getirişine bayılırdım.

Bu hayvanlarla kalabalıklaşan bir evrenim vardı. Hele serçeler, bülbüller, kırlangıçlar, kargalar... Bahar gelince leylekler de gelirdi. Biraz ötemizdeki iki katlı evin bacasının üstünde leylek yuvası vardı. Leylekleri de izlerdim uzaktan. Anne leyleğin, gagasıyla getirdiklerini yavrularına yedirmesine saatlerce bakar kalırdım.

Bunların yanında bir gün, bir de kedim oluverdi. Bizim Emine Kadın kapkara bir kediyi kucağıma verivermişti. Evin içindeydi artık o günden sonra. Minderlerde yatıyor, mutfığa girip çıkıyor, sokak kapısının paspasında uyukluyor, keyfine göre yaşıyordu.

Bu kara kediye de alışmıştım. Annem,

– Farelerin hesabını gördü. İyi oldu bu kedinin evimize gelmesi, diyordu.

Bir gün kedimiz dört yavrulu oluverdi. Bu doğuma çok sevindim. Bir süre, sokak kapımızın yanındaki küçük dolapta kaldılar.

Minimini kedileri, burada izledim günlerce. Ağızları, burunları, dilleri minicikti. Annelerini emiyorlardı durmadan. Bahçede yorulunca

eve giriyor, bu küçük dolaptaki kedi yavrularını seyrediyordum. Sonra yavruları birer birer kucağıma almaya başladım; yumuşacıklardı. Yavruları severken, anne kedi titizlenirdi; ama aldırmaırdım. Yavruların biri anası gibi kapkaraydı. Ötekilerin hem akları, hem karaları vardı. Her yeri kapkara olana, babamla “Kara Kız” adını vermiştik.

Daha sonraları, bu Kara Kız’la oynamaya başladım; seviyor, yiyecek veriyor, gezdiriyorum.

İlkokula başladığım yıldır, sanıyorum. Artık evde kalmıyor, yarım gün okula gidiyordum. Okuldan öğleyin dönüyordum. Bahçeden ayrılıp bir sınıfa kapanmak kolay olmadı. Şimdi arkadaşlarım vardı, kızlı erkekli. Sıra arkadaşım Hasan, çok sevimli bir çocuktı. Onun da bir kedisi olduğu için, çoğunlukla ikimiz kedilerimizden konuşuyorduk.

Bir gün babam, bu kediler çok oluyor artık, civcivlerimizi yiyorlar, diye yakındı. Başka bir gün de, bu kedileri dağıtacağım evden, isteyen arkadaşlarıma vereceğim, demesin mi!

– Doğrusu ben de usandım bunlardan. Hiçbir yeri temiz bırakmıyorlar, dedi annem.

Hemen haykırdım:

– Ötekileri alın; ama ben Kara Kız’ı vermem!

Babam, gülererek,

– Nedenmiş o, diye sordu.

– Onu çok seviyorum. Verirsem bile Hasan’dan başkasına vermem.

Annem:

– Hasan da kim?

– Sınıftaki sıra arkadaşım.

– Ver de kime verirsen ver!

Okulda bu konuyu Hasan’a söyledim, çok sevindi. Gözleri parlayarak,

– Ben yarı yıl dinlencesinde Aydın’a gideceğim. Onu teyzemin kızı Sedef’e götüreyim. O da sever kedileri, dedi.

Hasan’ın Aydın’a gideceği gün, Kara Kız’ı kucağıma aldım. Koltuğuma da bir kutu lokum... Hasan’ı istasyondan uğurlayacaktım. Hasan, kedimi trenle götürebilmek için gerekli izni alıracaktı babasına.

İstasyonda Hasan beni bekliyordu. Orada Hasan’ın babası, annesi, kardeşleri de vardı. Kara Kız’ı çok beğendiler. Elden ele gezdirerek sevdiler. Gözüm ondaydı. Ayrılmak istemiyordum ama...

Lokomotif, manevra yapıyor, vagonları diziyordu. Bunun için de deli deli ötüyordu. Biz hem konuşuyor hem de Kara Kız’ı seviyorduk. Hasan, sağ ol arkadaşım, Sedef çok sevinecek, diyordu kulağıma. Lokomotif bir ötüş öttü ki bu sırada... İşte bu anda oldu her şey. Kara Kız, ürkerek kolumdan fırladı. Kalabalığın arasında şaşırarak rayların üstüne koştu.

Eyvah dememle atılmam bir oldu. Hasan’ın babası kolumdan zor tuttu. Ama onu da sürüklemiştim. Başım vagonun kapısına çarpmış, kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda babam yanımdaydı. Elimi alnıma götürdüm,

yumruk gibi bir şişlik... Ama en sevindirici durum, Kara Kız'ın yatağında mışıl mışıl uyuyuşuydu.

Babam, yarı gülerek, yarı üzünçlü,

– Ne yaptın oğlum sen, diyordu.

Babamın sorusuna yanıt vermeyi değil, bana olanları açıklamasını istiyordum.

– Demek ezilmedi Kara Kız'ım!

– Hayır. Akıllı kedi bu... Vagonun altından geçerek ötede beklemiş.

Annem, bir bardak limonata getirmişti:

– Verilmiş sadakamız varmış! Tanrı'm seni kurtardı!

Kara Kız'ı uyandırdım, kucağıma aldım, başını okşadım, boynunu kaşdım, sevdim, sevdim, sevdim...

– Baba, Hasan gitmiş mi?

– Gitmiş oğlum, hem de ağlayarak. Çok üzülmüş. Eğer teyzesine telgraf çekmemiş olsalardı seni böyle bırakıp gitmeyecekmiş.

Hasan, canlanıverdi gözümün önünde. Ne kadar çok seviniyordu Sedef'e bir armağan götüreceği için.

Babam, başını gazetesinden kaldırarak,

– Kara Kız senin artık, onu kimse alamaz, dedi.

Başım ağrımıyordu. Hele o şişlik, hiç ama hiç ağrımıyordu. Çok sevinçliydim. Hasan'a, Kara Kız'ın yavrularından verecektim artık.